

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, sesja 16, Uświęcenie, część 2, rozpoznanie historyczne

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawieniu. To jest sesja 16, Uświęcenie, Część 2, Historyczne rozpoznanie.

Módlmy się razem, łaskawy Ojcze.

Dziękujemy Ci za Twoją łaskę, która nas zbawia, chroni, obdarza darami i bezpiecznie doprowadzi do domu. Błogosław nam, gdy uczymy się od pobożnych mężczyzn i kobiet o życiu chrześcijańskim. Zachęcaj nas w naszej wędrówce z Tobą; modlimy się przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Jako historyczne rozpoznanie, zanim przejdziemy do biblijnych sformułowań i systematycznych sformułowań na temat uświęcenia, przyjrzymy się pięciu różnym punktom widzenia na życie chrześcijańskie. Powiedzieliśmy na początek, że mają więcej wspólnego niż nie, więc w pewnym sensie niesprawiedliwie podkreślamy ich różnice, ale mimo to są to rzeczywiste różnice.

Przyjrzelśmy się poglądom luterzańskiemu i wesleyańskiemu, a teraz pogładowi Keswick. Roczna konwencja Keswick odbywa się w Keswick, w północnej Anglii, od 1875 r. Z tych konferencji wyłonił się szczególny pogląd na uświęcenie, znany jako teologia Keswick lub ruch wyższego życia, który wpłynął na wielu.

Ta teologia podkreśla zwycięskie życie chrześcijańskie dzięki mocy Ducha Świętego. Nauczyciele wesleyańscy wywarli wpływ na wczesne konferencje, w tym sam John Wesley, John William Fletcher i Adam Clark, wesleyanie. Przez lata wielu chrześcijańskich liderów przemawiało w Keswick.

Wśród nich są misjonarze Hudson Taylor i Amy Carmichael, autor tekstów religijnych Oswald Chambers i ewangelista Billy Graham. W 2005 roku Stephen Barabbas napisał główne źródło historii i teologii ruchu, *So Great Salvation*. Nosi ono tytuł *The History and Message of the Keswick Convention*.

Zanim zwrócimy uwagę na charakterystyczne cechy teologii Keswick, z których niektóre są kontrowersyjne, zauważamy, że dzieli ona wiele wspólnych ewangelicznych akcentów dotyczących życia chrześcijańskiego. Podkreśla panowanie Chrystusa i Jego osobistą świętość oraz promuje zapał do misji. Wywyższa skończone dzieło Chrystusa i usprawiedliwienie przez wiarę jako fundament uświęcenia.

Prawidłowo naucza, że nie tylko usprawiedliwienie, ale także uświęcenie musi być przeżywane przez wiarę w Chrystusa. Uczy polegania na mocy Ducha dla życia w

świętości i miłości. Według teologii Keswicka, życie chrześcijańskie obejmuje dwa kluczowe kryzysy: usprawiedliwienie i uświęcenie.

A te zazwyczaj zdarzają się w różnych momentach. Usprawiedliwienie jest z łaski, przez wiarę w Chrystusa, jak nauczali Reformatorzy. Uświęcenie jest późniejszym wydarzeniem, które następuje po usprawiedliwieniu, i ono również następuje przez wiarę w Chrystusa.

Teologia Keswicka naucza, że to drugie spotkanie z Duchem Świętym, drugie błogosławieństwo, jest konieczne dla udanego życia chrześcijańskiego. Drugie błogosławieństwo pozwala wierzącym w Chrystusa rozwijać się w świętości i głębszych rzeczach Boga. Chrześcijanie przechodzą od usprawiedliwienia do uświęcenia, drugiego błogosławieństwa, poprzez poddanie się i wiarę.

W rzeczywistości, usilne starania w życiu chrześcijańskim są bezowocne. Powtarzając znane hasło, usprawiedliwieni wierzący muszą cytować, puścić i pozwolić Bogu, cytując, cieszyć się zwycięskim życiem chrześcijańskim. Muszą porzucić własne wysiłki w uświęcaniu i pozwolić Bogu, przez Ducha, dokonać tego przez nich.

Dla wielu wydaje się to kwietyzmem, poglądem, że kluczem do duchowości jest ludzka bezczynność i bierność. Krytycy twierdzą, że nauczanie Keswicka zniechęca wierzących do walki z grzechem, a zamiast tego ufa Duchowi, że sobie z nim poradzi. Teologia Keswicka wierzy, że otrzymujemy usprawiedliwienie i uświęcenie przez wiarę, jak powiedzieliśmy.

Otrzymujemy zatem uświęcenie, prosząc o nie Boga. Chociaż chrześcijanie otrzymują Ducha Świętego podczas nawrócenia, muszą dojść do punktu krytycznego decyzji i przez wiarę zaufać Duchowi, aby wkroczyć w wyższe życie uświęcenia. Usprawiedliwienie oznacza przyjęcie Chrystusa jako Zbawiciela.

Drugim dziełem uświęcenia jest przyjęcie Go jako Pana. Chociaż nie prowadzi to do bezgrzesznej doskonałości w tym życiu, która nastąpi dopiero w życiu przyszłym, powinno to prowadzić do stałego sukcesu w przewyciężaniu grzechu w życiu chrześcijańskim. J. Robertson McQuilken, który promuje pogląd Keswicka na uświęcenie, błędy, cytat, przeciętni chrześcijanie z niewiarą i zbyt często zachowujący się jak niewierzący, nie przewyciężając grzechu i nie słuchając Chrystusa.

Jego odtrutką na nich jest normalny chrześcijanin, w cudzysłowie, czyli ten, który żyje zgodnie z keswickowskim rozumieniem uświęcenia. Cytuję J. Robertsona McQuilkena, słynącego z przywództwa w Columbia Bible College and Seminary i sławnego z tego, że rzucił tę pracę, aby zostać pełnoetatowym opiekunem żony, gdy dotknęła ją ciężka demencja i nie była w stanie sama o siebie zadbać. Ludzie mówili, że jesteś głupcem! Masz to prestiżowe stanowisko i pomagasz tak wielu osobom.

I powiedział, że będę wiernym mężem z łaski Boga i zaufam Panu, że zapewni szkołę, co uczynił. Tak więc, godne pochwały życie, nie ma wątpliwości. Pobożny człowiek.

A ta szkoła słynie z wysyłania misjonarzy. Ale to nie znaczy, że teologia Keswick jest całkowicie poprawna. Cytując J. Robertsona McQuilkena, przeciętny chrześcijanin charakteryzuje się kochającymi odpowiedziami na niewdzięczność i obojętność, a nawet wrogość, i jest pełen radości pośród nieszczęśliwych okoliczności i pokoju, gdy wszystko idzie źle.

Normalny chrześcijanin zwycięża w walce z pokusami, konsekwentnie przestrzega praw Boga i wzrasta w samokontroli, zadowoleniu, pokorze i odwadze. Procesy myślowe są pod kontrolą Ducha Świętego, a pisma święte pouczają, że normalny chrześcijanin autentycznie odzwierciedla postawy i zachowania Jezusa Chrystusa. Bóg ma pierwszeństwo w jego lub jej życiu, a dobro innych ma pierwszeństwo przed osobistymi pragnieniami.

Normalny chrześcijanin ma moc nie tylko do pobożnego życia, ale i do skutecznej służby w kościele. Przede wszystkim ma radość z nieustannego towarzystwa Pana. To pochodzi z Five Views of Sanctification, Zondervan 1996.

Oczywiście, jednym z pięciu poglądów jest teologia Keswicka, strona 151. Ocenę je po omówieniu poglądów zielonoświątkowych i reformowanych. Zielonoświątkowy pogląd na życie chrześcijańskie.

Pentekostalizm wywodzi się z pierwszych dekad XX wieku i postug Charlesa Parhama w Topeka, Kansas i Williama Seymoura na Azusa Street w Los Angeles, Kalifornia. Aby zrozumieć pentekostalizm, musimy zapoznać się z trzema falami Ducha Świętego, które są tak zwane. Pierwsza fala to klasyczny pentekostalizm, opisany powyżej, który doprowadził do powstania nowych wyznań, takich jak Assemblies of God.

Druga fala to ruch charyzmatyczny lat 60. i 70., który wpłynął na główne kościoły protestanckie i Kościół rzymskokatolicki. Swoją nazwę zawdzięcza naciskowi na charyzmaty, czyli cudowne dary Ducha Świętego. Trzecia fala rozpoczęła się w latach 80. i charakteryzowała się znakami i cudami towarzyszącymi ewangelizacji mocy.

Pierwsza fala, pentekostalizm właściwy, Assemblies of God. Druga fala to ruch charyzmatyczny lat 60. i 70. Trzecia fala, znaki i cuda, Fuller Seminary, ewangelizacja mocą.

Byron D. Claus, szanowany przywódca zielonoświątkowy w Assemblies of God, dzieli się pięcioma tematami charakterystycznymi dla klasycznego zielonoświątkowca. Jego wkład to książka, którą współredagowałem z dwoma innymi braćmi, Tonym Shute i Chrisem Morganem, Why We Belong, Evangelical Unity and Denominational Diversity, w której bracia z sześciu tradycji dzielili się, po pierwsze, dlaczego bycie

ewangelicznym chrześcijaninem jest dla nich ważniejsze niż ich własny styl. I po drugie, czym jest, co dla nich oznacza bycie luteraninem, chrześcijaninem reformowanym, baptystą, zielonoświątkowcem, metodystą lub anglikaninem, generałem Brayem.

Dziękuję Bogu za to, że dał mi wezwanie. To niezwykle. W każdym razie Byron D. Claus, w tamtym czasie prezydent Seminarium Assemblies of God w Kansas City, Kansas, napisał zielonoświątkowy pogląd na życie chrześcijańskie.

Oto jego pięć tematów. Te historyczne tematy obejmują usprawiedliwienie, Boże przebaczenie grzechu, uświęcenie, uwolnienie od mocy grzechu, boskie uzdrowienie, drugie przyjście Chrystusa i chrzest Duchem Świętym. Większość ludzi uważa, że ostatni z nich jest definiującą cechą teologii zielonoświątkowej.

Ponieważ jest to postrzegane jako drugie błogosławieństwo po zbawieniu, istnieje pewne podobieństwo do wesleyańskiej teologii drugiego błogosławieństwa całkowitego uświęcenia. Jednak nauka wesleyańska dotyczy chrześcijańskiej doskonałości, podczas gdy nauka zielonoświątkowa drugiego błogosławieństwa dotyczy potężnej obecności Boga w życiu chrześcijan. Chociaż świętość zielonoświątkowcy trzymają się trzystopniowej soteriologii, z obydwoma, nazwijmy to, reformacyjnym protestanckim usprawiedliwieniem z łaski przez wiarę, zielonoświątkowym drugim błogosławieństwem i wesleyańskim drugim błogosławieństwem, wszystkimi dwoma następującymi po usprawiedliwieniu, skupimy się na klasycznym pentekostalizmie, który nie dodaje wesleyańskiego całkowitego uświęcenia do chrztu w Duchu.

Klasyczny zielonoświątkowcy uważają, że chrzest w Duchu Świętym różni się od pierwotnego zbawienia, postrzeganego jako usprawiedliwienie lub odrodzenie. Chrzest w Duchu oznacza otrzymanie mocy Ducha dla udanego chrześcijańskiego życia i służby. Ważne jest, aby zauważyć, że klasyczni zielonoświątkowcy uważają ludzi, którzy uwierzyli w Jezusa, za chrześcijan, jeśli nie otrzymali chrztu w Duchu Świętym.

To nie czyni cię chrześcijaninem, czyni cię potężnym chrześcijaninem. To czyni cię chrześcijaninem czerpiącym z mocy Boga. Odrodzenie jest konieczne do zbawienia.

Chrzest duchowy nie jest konieczny do zbawienia. To nazywa się jednością. Pentekostalizm naucza tego i to jest inna ewangelia. Ale zgromadzenia Boże w klasycznym pentekostalizmie nie mówią, że musisz zostać ochrzczony Duchem Świętym, co potwierdza mówienie językami, jako sposób na zbawienie.

Nie. Mówią, że chrzest duchem jest konieczny nie do zbawienia, ale do żywotnego chrześcijańskiego życia i służby. Inną kluczową kwestią jest to, że klasyczny

pentekostalizm nalega, aby drugie błogosławieństwo musiało być połączone z mówieniem językami, glosolalią, jako dowodem chrztu duchem.

Pogląd pentekostalizmu na chrzest Ducha Świętego po nawróceniu wskazuje, że wyznają oni kontynualizm darów duchowych, w przeciwieństwie do cesacjonizmu, który głosi, że podpisane dary ustały wraz z pisaniem Nowego Testamentu przez apostołów. Greg Allison w swojej książce o teologii historycznej, a także w Internecie, w eseju na stronie internetowej Gospel Coalition, pisze o kontynualizmie, cytuję, to stanowisko głosi, że Duch nadal udziela Kościołowi wszystkich darów duchowych wymienionych w Nowym Testamencie jako charyzmaty, w tym tak zwanych darów znaków lub cudownych, słowa wiedzy, słowa mądrości, prorocत्व, cudów, uzdrowień, mówienia językami i tłumaczenia języków. Niektóre obejmowałyby, nie wszystkie, ale niektóre obejmowałyby egzorcyzmy.

Byron Kloss, nasz zielonoświątkowy przedstawiciel i pobożny człowiek, informuje nas o światopoglądzie i życiowym poglądzie zielonoświątkowców, i cytuję, w kwestii przyczynowości, która jest krytyczna dla konstrukcji światopoglądu, boska inicjatywa nie jest tylko kategorią idealną, ale potężną rzeczywistością dla zielonoświątkowców. Dychotomia sakralna-świecka, która uosabia nowoczesność, zostaje odrzucona i zastąpiona potwierdzeniem natychmiastowej dostępności mocy i obecności Boga. Widzimy świat przez konstrukcję rzeczywistości, w której Bóg jest blisko i dostarcza jasnych dowodów swojej potężnej obecności poprzez swój Kościół.

Zamknij cytaty. Zielonoświątkowa doktryna chrztu duchem dla mocy i służby łączy się z naciskiem na drugie przyjście Chrystusa, aby wytworzyć potężny impuls dla misji światowych. W rezultacie dzisiaj zielonoświątkowcy i charyzmatyczni chrześcijanie stanowią drugą co do wielkości grupę chrześcijan po rzymskim katolicyzmie i największą grupę protestantów na świecie.

Cytat: w 2020 r. na świecie było 644 mln chrześcijan w ruchu duchowo-wzmocnionym, co oznacza zielonoświątkowców i charyzmatyków, stanowiących 26% wszystkich chrześcijan na świecie. Tak naprawdę, pochodzi to ze strony internetowej www.gordonconwell.edu Research slash global Pentecostalism, dostęp kwiecień 2022 r. Luteriańskie, wesleyańskie, keswickie i zielonoświątkowe poglądy na życie chrześcijańskie.

Reformowany pogląd na życie chrześcijańskie. Reformacja XVI wieku zapoczątkowała biblijne odrodzenie ewangelii, doktryny, kultu i śpiewu, kościoła, kazań i sakramentów, tłumaczenia Biblii i życia chrześcijańskiego. Reformatorzy starali się stosować Biblię do wszystkich tych obszarów.

Reformowana gałąź Reformacji wprowadziła więcej zmian w doktrynie i życiu kościelnym niż luteriańska i anglikańska. Mogę dodać dla uczciwości, ale nie tak wiele jak ruch anabaptystyczny. Podobnie jak inne poglądy na uświęcenie, omówione

przed tym, Jan Kalwin i jego teologiczni spadkobiercy trzymali się biblijnego poglądu na usprawiedliwienie.

Usprawiedliwienie. Bóg Ojciec ogłasza sprawiedliwymi wszystkich, którzy ufają Chrystusowi jako zastępcy, gdy przypisuje im sprawiedliwość Chrystusa i przyjmuje ich jako swoich synów lub córki. Reformowany pogląd na uświęcenie ma wiele wspólnego z poprzednimi czterema poglądami.

Ma wysokie mniemanie o Piśmie Świętym i konsekwentnie naucza doktryny Trójcy, grzechu, Chrystusa i Jego odkupienia, zbawienia, Ducha Świętego, Kościoła i rzeczy ostatecznych. Przyjmuje doktrynę Lutra o chrześcijanach jako *simulustus et picator*, jednocześnie usprawiedliwionych w oczach Boga, sprawiedliwych i wciąż żyjących w swoim życiu, zbyt często grzesznych. Uznaje luterańskie rozróżnienie między prawem a ewangelią, ale nie uważa go, jak on i jego spadkobiercy, za klucz hermeneutyczny do Biblii.

Zamiast tego śledzi biblijną historię stworzenia, upadku, odkupienia i spełnienia i widzi podstawową soteriologiczną jedność między Testamentami w Abrahamowym slashu Nowego Przymierza. Reformowany pogląd rozstaje się z poglądami Wesleyan i Pentekostal na temat drugiego błogosławieństwa. Odrzuca chrześcijańską doskonałość Wesleyan i zamiast tego trzyma się dożywotniego, stopniowego uświęcenia.

Odrzuca również zielonoświątkowy pogląd na chrzest Ducha Świętego po nawróceniu. Zamiast tego utrzymuje, że podczas nawrócenia wszyscy wierzący są ochrzczeni przez Ducha Świętego w ciele Chrystusa w kościele. Docenia nacisk Keswicka na poleganie na mocy Boga dla świętości, ale odrzuca jego pojęcie odpuszczania.

Zamiast tego wskazuje na Pismo Święte, które wzywa wierzących do poświęcenia wielkiej energii na walkę z grzechem i życie dla Boga. Rzymian 8:13, Bo jeśli według ciała żyjecie, umrzecie. Lecz jeśli Duchem uśmiercać będziecie uczynki ciała, żyć będziecie.

Filipian 3:12, Paweł mówi, że stara się w życiu chrześcijańskim. Nie, że już to osiągnąłem lub że jestem już doskonały. W poprzednim wersecie nie osiągnąłem jeszcze zmartwychwstania umarłych.

Ale naciskam, aby uczynić to swoim, ponieważ Chrystus Jezus uczynił mnie swoim. I jeden z moich ulubionych wersetów o życiu chrześcijańskim. Kolosan 1:29, ostatni werset.

W tym celu, przedstawiając każdego człowieka jako doskonałego i dojrzałego w Chrystusie Jezusie. W tym celu trudzę się. To mocne słowo, kopiao .

Oznacza to pracę, mozolenie się, pocenie się przy swojej pracy. Dla tego się trudzę. Zmagając się z całą Bożą energią, którą tak potężnie we mnie działa.

Uwielbiam to. Ciężko pracujemy. Ale jednocześnie, podczas gdy ciężko pracujemy, nasze zaufanie jest w Bogu.

Powinniśmy nawet wykorzystać naszą ciężką pracę i pracę znacznie wykraczającą poza nasze możliwości. Zreformowana doktryna uświęcenia rozróżnia uświęcenie ostateczne lub początkowe, uświęcenie progresywne lub dożywotnie oraz uświęcenie ostateczne. Jak zobaczymy tuż za rogiem, gdy dojdziemy do systematycznych sformułowań.

Raz na zawsze Bóg oddzielił ludzi, aby byli świętymi w ostatecznym uświęceniu. Bóg potwierdzi ich w doskonałej świętości, gdy Jezus powróci. Poprzez swojego ducha sprawia, że wzrastają w stopniowym uświęceniu w teraźniejszości.

To jest nasza główna troska, gdy mówimy o doktrynie życia chrześcijańskiego. Sola Scriptura jest fundamentem zreformowanego poglądu na życie chrześcijańskie. Kalwin bowiem codziennie wykladał z hebrajskich i greckich tekstów Biblii.

Sola Gratia to coś więcej niż slogan oparty na dwóch ostatnich słowach Kalwinowskich instytutów: cała chwała Bogu samemu. Raczej jest to ostateczny cel teologii i etyki. Reformowana soteriologia jest trynitarna, kładąc nacisk na rolę ojca w wyborze, syna w odkupieniu przez jego krew i zastosowanie zbawienia przez ducha w zjednoczeniu z Chrystusem.

Oczywiście, że jestem zreformowany, a te wykłady pokazują to od początku do końca. I ja, jeśli Bóg pozwoli, pragnę mieć dobre nastawienie do innych wierzących i naszych różnic w Chrystusie. Jedność Kościoła jest dla mnie ważna, ale jestem zreformowany bez przeprosin.

W rzeczywistości zjednoczenie z Chrystusem jest geniuszem zreformowanego poglądu na uświęcenie. Zjednoczenie ze śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa pociąga za sobą cierpienie z Nim teraz i chwałę z Nim później. Rola ducha w zjednoczeniu nas z Chrystusem oznacza, że wierzący są prawdziwie nowi w Chrystusie.

Ale jak Anthony Hoekema uczył mnie w swoich książkach, w tym *Saved by Grace*, która jest książką o zastosowaniu zbawienia, jesteśmy już prawdziwie nowi w Chrystusie, ale nie jesteśmy całkowicie nowi. Naprawdę nowi, ale nie całkowicie nowi. Te słowa pomogły tak wielu ludziom w szkole niedzielnej, kiedy słyszeli, jak nauczam z jakiejś części Biblii, gdzie Pan wymaga świętości, i mówili, tak, ale ja tak nie żyję.

Nie zawsze, nie konsekwentnie. I mówię, że trzeba odróżnić migawkę od filmu. Jeśli weźmiemy migawki niektórych z największych biblijnych bohaterów i bohaterki, Dawid jest człowiekiem według serca Boga, co moim zdaniem oznacza człowieka, który bardzo kocha Boga.

Dwie migawki. Ta jest cudzołóstwem. Ta jest morderstwem przez pełnomocnika.

Albo Piotr, wielki przywódca wczesnego kościoła. Człowiek o ogromnych darach, który Bóg musiał okiełznać przez swojego Ducha Świętego. Oto Piotr.

Trzy migawki. Pstryk, pstryk, pstryk. Zaprzeczanie Jezusowi.

Ale jeśli weźmiemy pod uwagę film o życiu Dawida, to rzeczywiście, pomimo jego strasznych grzechów, kochał Pana, szukał Pana i żył dla Pana, co jest tak oczywiste, kontrastując go z życiem Saula i morderczym zamiarem wobec Dawida.

Niejednokrotnie Bóg wydał Saula w ręce Dawida, a on odmówił dotknięcia pomazańca Pańskiego. Podobnie, wierzę, że Pan dał nam Dawida i Saula razem.

Możesz dokonać niektórych z tych kontrastów. Nawet oddani wierzący mogą popełniać straszne grzechy, David. A ci z wielkimi darami, zdolnościami i pozycjami czasami mogą nawet nie zostać zbawieni.

Pracowałem z dwoma absolutnymi ekspertami i światowej klasy uczonymi nad księgami Samuela. Obaj doszli do wniosku, że Saul, chociaż obdarzony darem od Boga, chociaż Duch zstąpił na niego i prorokował, to jednak było to coś bardzo wyjątkowego. A ludzie mówili, co? Czy Saul również jest wśród proroków? Ponieważ najwyraźniej nigdy nie został odrodzony.

Podobnie Piotr, z tymi trzema migawkami, jego film pokazuje obrońcę Chrystusa po Pięćdziesiątnicy. A w Pięćdziesiątnicę jest głównym kaznodzieją. Ale Bóg daje Judasza obok Piotra.

Życie Piotra pokazuje nam życie Piotra w zabawny sposób, jak zachęca nas Dawid. Nawet wielcy chrześcijanie mogą robić głupie, głupie, popełniać głupie, głupie grzechy. I znowu, wygląda mi na to, że Judasz jest jak Saul.

Obdarzony, oszukując pozostałych jedenastu uczniów. Czy ty sobie ze mnie żartujesz? Wyszli po dwóch. A potem czytamy, o nie, jestem z Judaszem, to nie zadziała.

Nigdy tego nie czytamy. Ale w Jana 12 czytamy, że nie troszczył się o biednych, sprzeciwiając się marnotrawieniu perfum na stopach Jezusa. Ale jako strażnik sakiewki, zwykł z niej kraść.

Czasownik niedokonany, pokazujący wzór życia. Piotr mówi, pokazuje nam, że pobożni ludzie popełniają błędy, czasami w dużych sprawach. Judasz pokazuje nam, że istnieje coś takiego jak apostazja.

Apostazja to odejście od wiary, którą kiedyś wyznawano. A Bóg może przywrócić ludzi, ale w przypadku Judasza tego nie zrobił. A Judasz wygląda dla mnie jak ktoś z wielkim przywilejem.

O Boże, został wybrany przez Jezusa na apostoła. Nakarmił i zebrał chleb i ryby po nakarmieniu pięciu tysięcy. Słyszał kazanie na górze, w kółko i w kółko i w kółko.

A jednak myślę, że nigdy nie został prawdziwie zbawiony, co było widoczne w jego zdradzie swego pana. Jesteśmy naprawdę nowi, ale nie jesteśmy całkowicie nowi. To się stanie dopiero, gdy Chrystus powróci.

Tymczasem zjednoczenie z Chrystusem napędza życie chrześcijańskie. Umarliśmy z synem Bożym ku mocy grzechu. I zostaliśmy wskrzeszeni z nim do nowego życia, Rzymian 6. Zgodnie z fabułą Pisma Świętego, odnowiony pogląd na uświęcenie koncentruje się na dostosowywaniu wierzących przez Boga do obrazu Chrystusa jako stopniowej renowacji imago Dei, obrazu Boga zbezczeszczonego przez upadek.

Bóg udoskonali chrześcijan na obraz Chrystusa, gdy powróci po swój lud. Teraz, przez ducha, naśladują Chrystusa, gdy używają Bożych środków łaski danych kościołowi. Głoszenie słowa, sprawowanie sakramentów, chrzest w Wieczerzy Pańskiej i modlitwa.

W ocenie poglądów jestem oczywiście stronniczy. Ale jeśli Bóg pozwoli, moim zamiarem jest bycie szeroko ewangelicznym chrześcijaninem. Dlatego nie potępiam tych, którzy trzymają się innych poglądów.

I tak naprawdę widzę w nich wszystkich mocne strony. Pierwszą rzeczą, którą należy powiedzieć na zakończenie, jest pierwsza rzecz, którą powiedzieliśmy na początku. Te pięć poglądów na uświęcenie ma najważniejsze wspólne cechy.

To ważny punkt, ponieważ bez niego kontrastowanie różnych poglądów na życie chrześcijańskie ma tendencję do zniekształcania poprzez nadmierne podkreślanie ich różnic. Różnice istnieją. Ale są współwyznawcami w Chrystusie, którzy powinni przyjmować siebie nawzajem w Panu.

Nawet komunikują się o swoich różnicach, ponieważ jeśli to zrobią, odkryją, że mają wiele wspólnego. Dlatego cieszymy się, że pięć omawianych poglądów na życie chrześcijańskie jest ortodoksyjnych w swoich doktrynach Boga, grzechu, zbawienia, Ducha Świętego, kościoła i rzeczy ostatecznych. Powiedzenie tego nie oznacza pomniejszania różnic między poglądami.

Chodzi, na początek, o ich wspólne wyznanie prawd wiary ewangelicznej. Niemniej jednak istnieją różnice między pięcioma poglądami na życie chrześcijańskie. I są one istotne.

Chociaż wszyscy ewangelicy są wdzięczni Lutrowi za jego ponowne odkrycie ewangelii, jego wahanie przed odpowiednim potwierdzeniem postępującego uświęcenia nadal żyje w jego teologicznych manierach. Na tej samej konferencji ETS, o której wspomniałem na początku tej sekcji, słyszałem, jak znany luterański teolog David P. Scare powiedział, cytuję, nie ma postępu w życiu chrześcijańskim, wykrzyknik, zamknij cytaty. Z szacunkiem się nie zgadzamy.

I zwróć uwagę na 2 Koryntian 3:18, Efezjan 4:15, 4:20-24, Kolosan 1:9-10, 1 Tymoteusza 4:12-15, Hebrajczyków 6:1, 1 Piotra 2:2, 2 Piotra 1:5-8, 1 Jana 2:3-6, 1 Jana 3:4-6, 1 Jana 3:14-18. Zrobię to jeszcze raz dla tych, którzy robią notatki. 2 Koryntian 3:18, Efezjan 4:15 i wersety 20-24. Kolosan 1:9-10, 1 Tymoteusza 4:12-15, Hebrajczyków 6:1. Zaczniemy od rzeczy elementarnych i rozwijajmy się, mówi autor.

1 Piotra 2:2, 2 Piotra 1:5-8, 1 Jana 2:3-6, 1 Jana 3:4-6, 1 Jana 3:14-18. Zgadzamy się z Lutrem i Kalwinem co do znaczenia doktryny wolnego usprawiedliwienia. Wraz z naszymi braćmi i siostrami luterańskimi uznajemy rozróżnienie prawa i ewangelii, szczególnie u Pawła. Ale nie uważamy tego za klucz do interpretacji biblijnej, jak czynią to luteranie.

Zgadzamy się również z opisem chrześcijanina przez Lutra jako kogoś, kto jest simul justus et peccator, jednocześnie sprawiedliwy w Chrystusie i grzeszny w praktyce, zbyt często. Ale uważamy, że to niewystarczające, aby opisać całość życia chrześcijańskiego. Ponieważ życie obejmuje również wzrost, cytując łaskę i wiedzę naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

2 Piotra 3:18 i wersety cytowane w poprzednim akapicie, na litość boską, nie będę ich już czytać. Szanujemy życie i posługę Johna Wesleya. Wspomniałem wcześniej o książce, Why I'm Not an Arminian.

Praca mojego kolegi Michaela Williamsa polegała na studiowaniu życia i pism Arminiusza. Moja polegała na studiowaniu życia i pism Wesleya. Wow, miałem społeczność z tym bratem.

Jaki pobożny człowiek. Jaka odwaga dla ewangelii. O, mój Boże.

John Wesley głosił ewangelię wszędzie, a to nie było powszechne w tamtych czasach. Ewangelia miała być głoszona tylko w kościele. Nie zgadzał się.

Zabierał go na pola. Zabierał go wszędzie. Jedna z książek o jego życiu mówi, że głosił ewangelię w kuchni, w pokoju rodzinnym, wszędzie, na odludziu, wszędzie.

A on był małym mężczyzną, drobnej budowy, i mógł zostać zraniony przez dużego mężczyznę. Kiedyś miał spotkanie ewangeliczne w stodole, jasne? I ludzie na zewnątrz stodoły go nękali. Grozili mu.

Dzięki Bożej łasce i miłosierdziu udało mu się zaprosić jednego z mężczyzn, których doprowadził do Chrystusa. A pod koniec spotkania ten człowiek powiedział: Masz kłopoty, mały człowieku. Ta grupa zamierza wyrządzić ci krzywdę fizyczną.

A ten facet był dużym facetem. Powiedział: „Słuchaj, wejdź mi na ramiona. A kiedy to się skończy, otworzymy te drzwi i pobiegnę tak daleko, jak tylko będę mógł”.

Zrobili to. On zrobił. I mężczyzna doznał uderzeń w nogi.

Ale Wesley został oszczędzony. Jakiż to pobożny człowiek. Jak sam przyznał, jego małżeństwo nie było żadnym przykładem.

I trzymał się z dala od domu, jak tylko mógł. Spędzał znacznie więcej czasu ze swoimi końmi niż z żoną. W każdym razie, z jego bratem Charlesem, wielkim autorem tysięcy hymnów, pomijam teraz te paskudne antykalwińskie, które, na szczęście, myślę, że nie ma w żadnym śpiewniku.

Ale jakiż to dar dla kościoła chrześcijańskiego i ile dobrego uczynili. I Bóg użył ich, aby przynieść przebudzenie do Anglii, która rozpaczliwie tego potrzebowała. Mam wielki szacunek dla życia i postugi Johna Wesleya.

Zgadzam się z wieloma jego ideami, w tym, że uświęcenie jest procesem przeciwko większościowej tradycji, która za nim podążała, która odrzuciła postępowe uświęcenie, zaczynając od jego ucznia Adama Clarka. Ale potykamy się o jego nauczanie o chrześcijańskiej doskonałości lub całkowitym uświęceniu. Wierzymy w całkowite uświęcenie.

Ale jak mówi Paweł, stanie się to, cytuję, przy przyjściu naszego Pana Jezusa Chrystusa. 1 Tesaloniczan 5:22-23. To jest to, co nazywamy modlitwą życzenia.

To podgatunek gatunku epistolarnego. Paweł ma takie pragnienie dla nich, a wyrażenie tego pragnienia jest modlitwą za nich. Niech sam Bóg pokoju uświęci was na wskroś.

Niech cały wasz duch, dusza i ciało będą zachowane bez nagany na przyjście naszego Pana Jezusa Chrystusa. Następny werset, to jest 1 Tesaloniczan 5:23-24 mówi, Bóg jest wierny. On tego dokona.

Będziemy całkowicie uświęceni, gdy Jezus przyjdzie ponownie. Nie wcześniej. Podziwiamy pragnienie Wesleya, pragnienie świętości Wesleyan i wyznajemy, że często nie spełniamy nakazu Pana, aby być świętymi, tak jak ja jestem święty.

Księga Kapłańska 11:44-45. Cytując 1 Piotra 1-16. Zaprzeczamy jednak, że stan całkowitego uświęcenia można osiągnąć w tym życiu, nawet przy ostrożnym wesleyańskim rozróżnieniu, że nie oznacza to absolutnej bezgrzeszności, ale oznacza to nieświadome łamanie znanego prawa z powodu takiej miłości do Boga, z powodu Jego wielkiej miłości do nas.

Keswick podąża za podstawowym ewangelicznym zarysem teologicznym w większości obszarów, z wyjątkiem jednego, który się wyróżnia, drugiego spotkania z Duchem Świętym, które umożliwia głębsze życie chrześcijańskie. Z należyтым szacunkiem dla pobożnych nauczycieli, odrzucamy tę doktrynę drugiego błogosławieństwa jako niebiblijną. Pismo nie uczy nas, abyśmy odpuścili i pozwolili Bogu.

Uczy, że mamy polegać na Bożej łasce, która nas uzdolnia, aby żyć dla Niego. To jest zgodne z nauką Keswicka. Ale nie wzywa nas do kwietyzmu, ale do aktywizmu w życiu chrześcijańskim.

Trudno nam sobie wyobrazić bardziej aktywistyczne modele życia chrześcijańskiego niż żołnierze, sportowcy i rolnicy, którzy są dokładnie tymi zawodami, do których Paweł odwołuje się w 2 Piotra 2:4-6. Żołnierze, sportowcy, rolnicy, 2 Piotra 2:4-6. Odpuścili i pozwolili Bogu? Nie sądzę.

Jeśli są chrześcijanami, ufają Bogu, ale ciężko pracują w wojsku, sporcie i rolnictwie. Masz ogród? Czy wiesz, ile to pracy? Jedziesz na tygodniowe wakacje i człowieku, skąd się wzięły te wszystkie chwasty? Podziwiamy życie i posługę wielu naszych zielonoświątkowych braci i siostr w Chrystusie. Cieszymy się, że szerzą ewangelię na całym świecie.

Jednakże jesteśmy zmuszeni przez nasze zrozumienie Pisma Świętego odrzucić również ich doktrynę drugiego błogosławieństwa. Zналиśmy młodych zielonoświątkowców sparaliżowanych w kwestii posługi, ponieważ nie mówili językami jako dowodem otrzymania Ducha Świętego. I powtórzę to, nie dla zbawienia.

To herezja. Oni tego nie uczą. Klasyczny pentekostalizm, jak pokazują Zbory Boże, uczy mówić językami jako dowodu otrzymania Ducha Świętego, nie dla zbawienia, ale dla mocy w życiu chrześcijańskim i w posłudze.

Dlatego ci młodzi mężczyźni, z których część poznałem, czuli się duchowo bezsilni. Jeden mężczyzna powiedział, że podejrzewa, że niektórzy z moich przyjaciół mogli to udawać. Nigdy bym czegoś takiego nie zrobił.

W międzyczasie był duchowym eunuchem. Czuł się bezsilny, ponieważ myślał, że nie brakuje mu Ducha Świętego. Został zbawiony.

On został odrodzony. Uwierzył w Jezusa. Ale brakowało mu tego drugiego błogosławieństwa, upoważnienia do służenia Panu, ponieważ nie mówił językami.

Paweł mówi, że Koryntianie, cytuję, zostali wszyscy ochrzczeni jednym duchem w jedno ciało. 1 Koryntian 12:13. A później w tym samym rozdziale pisze, cytuję, czy wszyscy mają dar uzdrawiania? Czy wszyscy mówią językami? Czy wszyscy tłumaczą? Werset 30, gdzie użyty przysłówek, przeczący przysłówek, przecząca częśćka, wymaga negatywnej odpowiedzi.

Innymi słowy, nie wszyscy mówią językami, prawda? Nie, wyraźnie wyrażone przez Greka. Wszyscy otrzymali chrzest Ducha, ale nie wszyscy posiadali, nie wszyscy posiadali jakikolwiek duchowy dar, w tym mówienie językami. To jest zamysł Boży, aby członkowie kościoła mogli potrzebować siebie nawzajem.

Uważamy, że Anthony Hoekema traktuje niektóre z omawianych przez nas kwestii w sposób przekonujący. Hoekema odrzuca tradycyjne, zreformowane rozumienie ordo salutis, porządku zbawienia. Jest to idea, że różne aspekty zastosowania zbawienia, odrodzenia, powołania, nawrócenia, usprawiedliwienia, adopcji, uświęcenia i wytrwałości można umieścić w „logicznym porządku”.

John Frame wykazał, że jest to problematyczne z powodu różnych znaczeń porządku na liście. Regeneracja stoi w porządku przyczynowym do reszty, ale wiara jest środkiem lub instrumentem usprawiedliwienia i adopcji, a nie ich przyczyną. Mógłbym tak dalej.

Więc jest zamieszanie w kwestii kolejności – kolejności w ordo salutis. Ponadto, jak zobaczymy, uświęcenie jest początkowe, postępowe i ostateczne.

Jak możesz umieścić to w jednym miejscu na liście kolejności zbawienia? Umieścić to w trzech miejscach? Nie sądzę. To się miesza. Zamiast postrzegać elementy zastosowania zbawienia sukcesywnie, nalega, cytuję, powinniśmy myśleć nie o kolejności zbawienia z kolejnymi krokami lub etapami, ale raczej o cudownym dziele łaski Bożej, drodze zbawienia, w której możemy rozróżnić różne aspekty.

Co więcej, chociaż te aspekty zastosowania zbawienia muszą być rozróżniane, są one zjednoczone pod jednością z Chrystusem. Wszystkie z nich są podzbiorami jedności.

Kiedy Bóg łączy ludzi duchowo ze swoim synem, udziela im wszystkich błogostawieństw zbawienia.

Ktoś wierzący w Chrystusa jest odrodzony, ponieważ kiedy wierzysz w Chrystusa i w życie, jedność następuje po wierze w Chrystusa. Z łaski, przez wiarę, ktoś wierzy w Chrystusa; w tym momencie narodził się na nowo, został ogłoszony sprawiedliwym, adoptowany, nawrócony, otrzymał Ducha Świętego i rozpoczął uświęcenie na całe życie. Bóg zachowuje ich wytrwałością aż do końca.

Ta dyskusja ma implikacje dla oceny teologii drugiego błogostawieństwa wesleyanizmu, teologii keswick i pentekostalizmu. Och, one się różnią. Te trzy teologie mają dwustopniowe soteriologie, dwustopniowe doktryny zbawienia, usprawiedliwienie etap pierwszy, po którym następuje drugie błogostawieństwo, czy to całkowite uświęcenie, wesleyanizm, głębsze spotkanie życiowe, teologia keswick, czy chrzest Ducha Świętego, pentekostalizm.

W rzeczywistości, jak powiedzieliśmy wcześniej, zielonoświątkowcy świętości mają trzystopniową soteriologię usprawiedliwienia, całkowitego uświęcenia i chrztu Duchem Świętym. Hoekema podsumowuje to w swojej książce *Saved by Grace* na stronach od 15 do 19. Podsumowuje, dlaczego tego typu soteriologia powinna zostać odrzucona? Widzieliśmy już, że właściwe zrozumienie procesu zbawienia postrzega różne aspekty tego procesu jako jednoczesne, a nie następujące po sobie.

Postęp w życiu chrześcijańskim należy zatem rozumieć jako postępujący i ciągły wzrost, a nie podejmowanie konkretnych kroków po nawróceniu. Hoekema widzi dalsze implikacje ze szkodliwymi skutkami. Mogę dodać, że był on słodkim chrześcijaninem, który akceptował innych wierzących.

Wciąż pamiętam, jak w *Saved by Grace* pisał o całym wesleyańskim uświęceniu, które, jak mówi, odrzuca, ale mają rację. My jako wierzący jesteśmy o wiele za cielesni. Jakie piękne serce, że przyznaje, że sam potrzebuje wzrastać w łasce.

Oto mocne słowa od niego, mocne słowa od słodkiego i łagodnego człowieka, ponieważ jest teologiem i czuje potrzebę ostrzeżenia. Te soteriologie sugerują, że istnieją dwa typy, lub trzy typy, chrześcijan. Zwyczajni, uświęceni i ochrzczeni duchem.

Nie ma jednak biblijnych podstaw dla takiego rozróżnienia. Co więcej, takie kompartmentowanie chrześcijan wydaje się otwierać drogę dla dwóch błędnych i szkodliwych postaw. Depresji u tych, którzy wciąż uważają się za będących na niższym poziomie życia chrześcijańskiego, i pychy u tych, którzy uważają, że osiągnęli jeden z wyższych poziomów.

Tony Hoekema uzyskał tytuł magistra psychologii, zanim poszedł do seminarium i studiował chrześcijańską posługę, a później uzyskał tytuł doktora, być może na Uniwersytecie Princeton, nie pamiętam, zanim zaczął nauczać dogmatyki, co jest zreformowanym sposobem wyrażania poglądu presbiteriańskiego. Presbiteriańskie słowo systematyka, na arenie zreformowanej, nazywa się dogmatyka. Wykładał teologię dogmatyczną w Calvin Seminary przez, nie wiem, 30 lat.

Uświęcenie, przechodzimy do właściwego uświęcenia i tym razem pominiemy biblijny wstęp w interesie czasu i przejdziemy od razu do systematycznych sformułowań. Uświęcenie i Trójca. Tak więc, to co zrobiliśmy do tej pory, to przyjrzyliśmy się pięciu poglądom na życie chrześcijańskie i oceniliśmy je, ponieważ jest to nasz wstęp do faktycznego studiowania egzegetycznej systematycznej teologii uświęcenia.

Uświęcenie w Trójcy, uświęcenie w zjednoczeniu z Chrystusem, uświęcenie w naszej części, naszej roli, uświęcenie w Kościele, uświęcenie w czasie, uświęcenie i zwycięstwa i zmagania, uświęcenie, systematyczne formuły, uświęcenie i Trójca. Wiecie, w rzeczywistości, podejmiemy to ponownie na początku naszego następnego wykładu. To dobry punkt zwrotny, po przyjrzeniu się tym poglądom na życie chrześcijańskie i pewnej jego ocenie.

Następnym razem zajmiemy się uświęceniem i sformułowaniami systematycznymi. To jest dr Robert Peterson i jego nauka o zbawieniu. To jest sesja 16, Uświęcenie, Część 2, Historyczne rozpoznanie.